

— Пъкъ моитѣ , глѣдайте! нашерены, напѣстрены съ каквыто щещь бои! Охъ! каквыли ще са хубавы кокошкытѣ, които знаѣтъ таквызи хубавы яйца де несѣтъ! Да можяхъ да ги видѣхъ отъ нейдѣ!

— Неможе да бѣде, каза Мариното сестриче, най-малкото отъ дѣцата, немогѣтъ кокошкытѣ таквызи хубавы яйца да несѣтъ: Зайца който изкоче изъ храстието, когато щѣхъ да правѣхъ гнѣздото си, трѣба да ги е нанесалъ, тѣй ми са струва мен.“ Сичкытѣ дѣца пригнахъ да са смѣѣтъ и смѣхишкомъ выгнахъ: Зайца дѣтонесе чървени яйца!

О! каква разтуха осѣща челѣкъ въ душната си, каза си болярка, кога разлѣе окол себе си благодарство и радость! Честиты дѣтинскы години! възрасть пълна съ ублага и хубость. Блазѣ на тогози челѣка кому сърцето остане вынѣги чисто, само той може да осѣща дѣтинската райска вѣселба!“

Нейна милость съ ново нещо зарадва дѣцата. На едны, които имахъ сини ѣйца, щеще имъ са да иматъ и по едно жълто или чървено; на другы имъ са щеще да иматъ пѣстры или сини. Тя имъ каза да размѣнятъ помѣжду си които яйца щѣтъ, но сѣко да си задържи яйцето на което има стихче писано. Нова радость роди това трампосване; защото сѣко дѣте добы